

[Forsvarsministeren]

undersøgelser er afsluttet og forholdene i det hele er afklaret, finder regeringen ikke grundlag for at ændre den nuværende praksis, hvorefter farlig gasammunition nøddumpes, mens øvrig gasammunition bringes forsvarligt i land og gas uden sprængstof vil kunne afbrændes på Kommunekemi.

Med denne – indrømmer jeg – lange redogørelse finder jeg, at der er skabt så megen klarhed over de problemer, der er knyttet til gasammunitionsproblematikken, som det i dag er muligt, og jeg skal derfor anbefale, at folketinget tilslutter sig de synspunkter, som ligger i denne besvarelse.

Forhandling

Margrete Auken (SF):

Jeg skal først senere komme ind på de mange modsigelser og uklarheder, der var i forsvarsministerens svar, og her koncentrere mig om Danmarks miljøpolitik først og fremmest i internationale sammenhænge, da det er det overordnede politiske synspunkt for denne sag.

Det er ikke så frygtelig længe siden, miljødebatten sivede ind i det officielle system, godt 10 år. Man kan ikke sige, vi har nået særlig blomstrende resultater i løbet af disse år, hverken herhjemme eller på det internationale plan. Men et af de steder, hvor der dog er sket noget, er i de internationale havkonventioner, især på dumpningsområdet.

Den forurening, der sker ved dumpning, kan synes beskeden, især hvis man sammenligner den med de tusindvis af tons gift, der vælter ud i havet gennem industri- og byspildevand og gennem landbrugets forureninger. Alligevel er der noget ved dumpninger, der gør dem rigtig ondartede, nemlig den måde, hvorpå man bare sejler væk med det, man ikke vil have inden for sit eget område. For væk er ikke væk. Havet sletter aldeles ikke alle spor, men husker og gemmer, og påmindelsen om de forrige årtiers sløseri er begyndt at komme. De allieredes dumpning af den tyske gasammunition i Østersøen efter krigen vender tilbage til os med stadig større hyppighed for nu at nævne et nærliggende eksempel. Også Nordsøens dumpninger møder os, og vi spørger, hvornår f.eks. de radioaktive dumpninger i Atlanterhavet kommer tilbage til os. Måske først om mange generationer, men det er jo lige galt for det.

Det giver derfor god mening at sætte hårdt ind over for dumpninger. Jeg tror også, at kampagnerne mod dumpningerne tvært imod at bortlede opmærksomheden fra spildvandsudledninger o.lign. skærper opmærksomheden over for dem. At få stoppet dumpninger er små, men vigtige skridt i den rigtige retning. Danmarks politik i dumpnings-spørgsmål har da også under skiftende regeringer været i front, og det har vi grund til at være stolte af. I de senere år har vi til og med kunnet glæde os over, at vi ikke alene har fået følgeskab af de øvrige nordiske lande, men også af en række andre lande, som tidligere forholdt sig uhyggelig afslappet til sagen: Vesttyskland, Holland og til dels Belgien er det vigtigt at fremhæve.

Sammen har vi faktisk opnået gode resultater. I Londonkonventionen, der som nævnt er den overordnede konvention, er det lykkedes at få sat en stopper for dumpningen af lav- og mellemradioaktive affaldsstoffer. Det er ganske vist ikke sikret endnu, men vi har gjort gode fremskridt, og Danmark har ligget i spidsen sammen med de nordiske lande, Spanien og en række andre lande, ikke mindst de truede østater i Stillehavet. England, en af de helt store skurke i disse spørgsmål, modsætter sig det, men faktisk er dets dumpninger gået i stå, bl.a. fordi Greenpeace har lavet fremragende koordineringsarbejde mellem stater, politikere og miljøorganisationer internationalt og de engelske sømænd, som simpelt hen har nægtet at udføre dumpningerne.

I Londonkonventionen er det ligeledes lykkedes at få standset planerne i flere lande, især USA, om at deponere højradioaktivt affald under havbunden. Også den sag svæver endnu. Men indtil videre har man altså flertal for en resolution, der fastslår, at havdeponering er dumpning, og kan vi holde den fast, bliver planerne om at løse atomaffaldsproblemet på denne absurde måde umuliggjort, fordi højradioaktive stoffer er på liste 1 ligesom i øvrigt alle de stoffer, som ministeren så frejdigt vil dumpe, og som derfor altså ikke må dumpes. Der skal et stort flertal af medlemslande til for, at denne klassifikation ændres, og det flertal kommer forhåbentlig aldrig.

I Oslokonventionen, der regulerer den havbaserede forurening af Nordsøen, kæmper Danmark en knap så succesfuld kamp